

● Hakan İlhan

Fay Çiçeği

*“Her yer karanlık pür-nûr o mevki
Mağrib mi makber mi yâ Râb”*

Abdulhak Hamit Tarhan

I/ Ey karanlık dehlizlere, ekilmiş gönül tohumu
Ey yüreğimin sûruru, aşk toprağımın merhumu
Sen satır satır hikayem, o en mukaddes dibacem
Narımda açan çiçeğim, dilimde kimsesiz hecem
Semada matem sancısı, sonsuz katrede vâveylam
Yeşererek kıyama dur, sahra ikliminde leylam
Sen müebbetle bağlanmış sarp dağların ıssız karı
Sen ilahi celbe uyan küçük kıyamın ikrarı
Ey mah-ı çehrem melalim, toprakta biten yakamoz
Ben akkor çölünde mahkûm, külü yasla savrulan toz
Artçılar labirent çizmiş, kayboldum kör dehlizlerde
Gel ahvalimden sor beni, yurdum sağır perhizlerde

Enkaz ecel mengenesi, topraksa hayat döşeği
Derin suskunluk içinden, sızıp da gel Fay çiçeği

II/ Vuslat gelip çatana dek efkâr sularım her gece
Arkamda sisli bir vadi, önüm cevapsız bilmece
Dipsiz yarlarda avare, saatlerim asır gibi
Karalar sardı üstünü, yalan karışmış sır gibi
Yabanda sana atılan, gülü bile mekruh gördüm
Ak güvercin kılığında, figan günü bir ruh gördüm
Zifiride diken büyür, kabrinin öksüz bakışına
Hicap duyar ayın rengi, defne yüzü nakışına
Sanadır ilticam ey can, ey meskenim ey cananım
Faili belirsiz suçla günahsız yatan vatanım
Sen evvel ebet dünyamda visalin en hakikisi
Matem yüzü levhaların, acı baldıran içkisi

Hayat yolunun önünü, örmüş hicret örümceği
Tene saklı muammayı, çözüp de gel Fay çiçeği

III/ Katil duvarlar altından, celladına gülen fidan
Dirhem dirhem filizlenip huzura beklenen handan
Hangi isimsiz toprağa, defnettiler bedenini
Bir sayıyla bellediler, o ebedi meskenini
Tütmeyen nar-ı dumanla geldim ey yar huzuruna
Bugün İsrafil üfledi, o sağır eden Sur'una
Bir el uzat şu makberden, bülbüller konsun bağrına
Bir çiçek yeşert özünden, arılar uysun çağrına
Dirimden utanır oldum, tattım yaşarken ölümü
Görünmez narda kavruldu, nereye döksem külümü
Her mevsim bahar yaşanır, çiy düşer eteklerine
Ağlak bulutlar sızacak, hayat yüzlü köklerine

Haçeremde yivli matem, kelimim demez gerçeği
Kalpte hiss-i teşebbüsü, yazıp da gel Fay çiçeği

IV/ Dalların kesret bahçesi, merhem sürer hicranıma
Her çatlak gayya kuyusu, aşikardır nihanıma
Sen merhamet filizleri, kırgın kalbimin dermanı
Seninle kesildi soluğum, seninle sattım zamanı
Narin bedenim üstüne, devirdiler küflerini
Demirsiz harfiyat sardı, tomurcuk zülüflerini
Elinde cemreler tutup ölümlerden doğan ana
Kara gurbetimde özlem, ülfetime düşen ayna
Ellerim örtüsüz tabut, toprak bilsin nihanımı
Gözleri bağlı semender, bilmez nar-ı külhanımı
Yazgım dürülmüş kundağa, yüküm ecel sağanağı
Soğudukça tutuşuyor, ciğer paremin ocağı

Maveramda yeşil serap, ruhum zemheri feleği
Puslu dehlizin buzunu, çözüp de gel Fay çiçeği

V/ Hicret vadisinde meskûn, kime varsam araftayım
Sırtımda ağır gam yüküm, sen olduğun taraftayım
Gerildi zelzele yayı, yeryüzü yırtılan Kâbil
Dört yanımda fil ordusu, yetiş imdada Ebabil
Sen hasretliğin tan vakti, leylimin kör karanlığı
Mabedime sızan hayat, fecrimin kızıl ışığı
Suskun hicretti gidişin, aşk mülkünün hududuna
Nasıl giydirdin toprağı, o nazenin vücuduna
Derunumda dikenli tel, adın tuz sürer yarama
Ey gülşenimde kor bahçem, beni uzakta arama
Miraca yükseldi ruhun, bir zemheri sabahında
Vakit dayanma vaktidir, metanetin dergahında

Kurumadan katrelerim, gör ki Yusuf'un yüreği
Hüznün kapısına doğru, kazıp da gel Fay çiçeği